

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/8/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120417286
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6120417286.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Lenky Praženkovej, členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu LIGNUM MS s.r.o., so sídlom Areál PPS 1743, 962 12 Detva, IČO: 44 180 942, právne zastúpeného AK Piliar s. r. o., so sídlom Medený Hámor 11, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 915 816, proti žalovanému SAGITÁRIUS PLUS s.r.o., so sídlom Na Rákoši 3635, 960 01 Zvolen, IČO: 45 913 463, zastúpenému advokátom JUDr. Vladimírom Volčkom, PhD., so sídlom Mlynská 27, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 24.849,74 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 7Cb/1/2021, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/76/2021-204 z 24. februára 2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen ako súd prvej inštancie (ďalej tiež len „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7Cb/1/2021-123 z 21. júna 2021, v prvom výroku, konanie v časti o zaplatenie sumy 24.849,74 eura zastavil, zároveň druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.139,20 eura od 20. decembra 2018 do 18. septembra 2020, zo sumy 2.890,-- eur od 19. septembra 2020 do 27. novembra 2020, zo sumy 4.233,60 eura od 12. januára 2019 do 27. novembra 2020, zo sumy 1.109,88 eura od 12. januára 2019 do 27. novembra 2020, zo sumy 6.763,32 eura od 04. apríla 2019 do 27. novembra 2020, zo sumy 4.268,54 eura od 18. mája 2019 do 27. novembra 2020, zo sumy 2.449,44 eura od 21. júla 2019 do 27. novembra 2020, zo sumy 2.885,76 eura od 31. augusta 2019 do 27. novembra 2020 a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-- eur. Napokon tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca ako postupník dňa 02. novembra 2020 uzatvoril so spoločnosťou MK wood product s.r.o. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol záväzok postupcu postúpiť pohľadávku špecifikovanú v článku I. ods. 1 zmluvy o postúpení pohľadávky za odplatu. Zmluvou o postúpení pohľadávky prešlo aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené

na žalobcu ako postupníka. Postupca následne oznámil žalovanému listinou označenou ako oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 2. novembra 2020, že daná pohľadávka prechádza na žalobcu. Postupca a žalovaný uzatvorili ústnou formou kúpne zmluvy podľa

§ 409 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), predmetom ktorých bol predaj bukových lišt, MDF - Dividerov a Lillet bedničiek. Postupca si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce mu z platne uzatvorených kúpnych zmlúv splnil riadne a včas a žalovanému dodal objednaný tovar. Za dodaný tovar vystavil postupca žalovanému nasledovné faktúry:

č. 180113 z 29. novembra 2018, splatná 29. decembra 2018 vo výške 3.139,20 eura,

č. 180118 z 12. decembra 2018, splatná 11. januára 2019 vo výške 4.233,60 eura, č. 180119

z 12. decembra 2018, splatná 11. januára 2019 vo výške 1.109,88 eura, č. 190012

zo 4. marca 2019, splatná 3. apríla 2019 vo výške 6.763,32 eura, č. 190023 zo 17. apríla 2019, splatná 17. mája 2019 vo výške 4.268,54 eura, č. 190033 z 20. júna 2019, splatná

20. júla 2019 vo výške 2.449,44 eura, č. 190042 z 31. júla 2019, splatná 30. augusta 2019

vo výške 2.885,76 eura. Postupca fakturoval žalovanému spolu sumu vo výške 24.849,74 eura. Keďže žalovaný ako kupujúci neuhradil postupcovi ako predávajúcemu splatnú kúpnu cenu za riadne a včas dodaný tovar, dostal sa žalovaný s plnením svojho záväzku do omeškania, a teda z jeho strany došlo k porušeniu povinností podľa príslušných ustanovení ObchZ. Z uvedených dôvodov si žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie sumy vo výške 24.849,74 eura spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžných súm podľa vystavených faktúr, a to dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej-ktorej faktúry.

3. Súd prvej inštalácie vo veci rozhodol 23. novembra 2020 platobným rozkazom, voči ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. Na jeho prejednanie okresný súd nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, výsluchom právnych zástupcov žalobcu i žalovaného, ako aj štatutára žalovaného. Vec právne zdôvodnil poukázaním na ustanovenia § 409 ods. 1, § 447, § 448 ods. 1, § 450, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2, § 369c ods. 1 ObchZ, § 1 ods. 2, § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., § 524 ods. 1, 2 a § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V konaní nemal za spornú skutočnosť, že žalobca ako postupník uzatvoril dňa 2. novembra 2020 so spoločnosťou MK wood product s.r.o. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bol záväzok postupcu postúpiť pohľadávku špecifikovanú v článku I. ods. 1 zmluvy o postúpení pohľadávky za odplatu. Spolu s pohľadávkou prešlo podľa zmluvy z postupcu na postupníka aj jej príslušenstvo a všetky práva spojené s pohľadávkou. Zmluvné strany sa dohodli, že postupník sa stáva vlastníkom pohľadávky dňom podpísania zmluvy oboma zmluvnými stranami a týmto dňom sa postupník stáva oprávneným zo všetkých práv týkajúcich sa postúpenej pohľadávky. Spornou v konaní nebola ďalej ani skutočnosť, že postupca a žalovaný uzatvorili ústnou formou kúpne zmluvy, predmetom ktorých bol predaj bukových lišt, MDF - Dividerov a Lillet bedničiek. Postupca si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce mu z platne uzatvorených kúpnych zmlúv splnil riadne a včas a žalovanému dodal objednaný tovar, za ktorý mu vystavil faktúry (označené v bode 2. tohto uznesenia), celkom na sumu 24.849,74 eura. Dňa 2. novembra 2020 postupca písomne oznámil postúpenie pohľadávky dlžníkovi, t. j. žalovanému s tým, že oznámenie ako doporučenú zásielku podal na poštovú prepravu 6. novembra 2020, ktorým dňom podal aj žalobu na súd. Žalovaný 27. novembra 2020 uhradil spoločnosti MK wood product s.r.o. sumu 24.600,54 eur a dňa 18. septembra 2020 uhradil sumu 249,20 eura. Ani tieto skutočnosti v konaní sporné neboli.

4. Vzhľadom na zaplatenie dlžnej sumy žalovaným v čase po podaní žaloby na súd, žalobca v elektronickom podaní doručenom okresnému súdu dňa 8. februára 2021, vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 24.849,74 eura späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Žalovaný v konaní nevyjadril nesúhlas,

pripadne akékoľvek námietky so späťvzatím žaloby sčasti, preto súd postupom podľa § 145 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konanie o zaplatenie sumy 24.849,74 eura, zastavil.

5. Predmetom konania tak ostalo rozhodovanie súdu o nároku žalobcu na zaplatenie zákonného úroku z omeškania zo súm fakturovaných na základe kúpnych zmlúv uzatvorených ústnou formou medzi postupcom a žalovaným za dodaný tovar podľa faktúr vystavených postupcom za čas odo dňa splatnosti tej-ktorej faktúry do času zaplatenia fakturovanej kúpnej ceny tovaru žalovaným. Žalovaný v konaní namietal, že žalobca v čase podania žaloby nemal aktívnu vecnú legitimáciu v konaní, pretože v čase podania žaloby žalovanému nebolo ešte doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky. Žalovaný mal za to, že žalobca aj naďalej v priebehu konania nie je osobou aktívne legitimovanou v konaní, a preto mu uplatnený nárok priznať nemožno.

6. Poukázaním na § 217 ods. 1 CSP, súd prvej inštancie uviedol, že súd posudzuje aktívnu vecnú legitimáciu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. To, či žalobca disponuje aktívnou vecnou legitimáciou alebo nie, preskúmava súd v rámci rozhodovania vo veci samej, t. z. až na základe vykonaných dôkazov môže dospieť k záveru, či žalobca má alebo nemá hmotný nárok, ktorého sa domáha voči žalovanému v konaní. Pokiaľ žalobca tento hmotný nárok preukáže ku dňu rozhodovania súdu, teda ku dňu ukončenia dokazovania a rozhodovania vo veci samej, v takom prípade mu súd tento nárok musí priznať.

7. K postúpeniu pohľadávky prvoinštančný súd uviedol, že ide o dvojstranný právny úkon bez účasti dlžníka, ktorého súhlas sa na postúpenie pohľadávky nevyžaduje, a ktorý nemusí byť o postúpení vôbec informovaný, pričom právne účinky postúpenia pohľadávky nastávajú priamo uzavretím zmluvy medzi postupcom a postupníkom, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodli inak. Oznámenie alebo preukázanie postúpenia dlžníkovi je z hľadiska účinkov postúpenia irelevantné. Ak dôjde k singulárnej sukcesii v dôsledku postúpenia pohľadávky pred jej uplatnením v súdnom konaní, je osobou vecne legitimovanou na podanie žaloby postupník. Podľa § 524 ods. 2 OZ, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

8. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi postupcom, spoločnosťou MK wood product s.r.o., IČO: 47 750 685 a žalobcom ako postupníkom 2. novembra 2020 vyplýva, že postupník sa stáva vlastníkom pohľadávky dňom podpísania zmluvy oboma zmluvnými stranami a týmto dňom sa postupník stáva oprávneným zo všetkých práv týkajúcich sa postúpenej pohľadávky. Písomným oznámením o postúpení pohľadávky, rovnako z 2. novembra 2020 mal súd preukázané, že postupca žalovanému oznámil postúpenie pohľadávok, ktoré oznámenie mu zaslal doporučenou poštovou zásielkou

6. novembra 2020. Skutočnosť, že štatutárovi žalovaného postupca oznámil postúpenie pohľadávok, potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní samotný štatutár žalovaného.

Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie v konaní preukázané subjektívne právo žalobcu žalovanú pohľadávkou s príslušenstvom vymáhať.

9. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že s postupovanou pohľadávkou prechádzajú ex lege aj práva s ňou spojené. Ide o akcesorické práva, ktoré sú spojené s pohľadávkou ako hlavným záväzkom, ktoré vznikli a trvajú v súvislosti s existenciou pohľadávky a jej obsahom. Príslušenstvo, ktoré prechádza na postupníka spolu s pohľadávkou, je príslušenstvom v zmysle zákonnej definície podľa § 121 ods. 3 OZ, teda úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Príslušenstvo prechádza na postupníka v stave a v rozsahu, v akom sa nachádza v čase účinnosti cesie. Žalovaný nezaplatil cenu dodaného tovaru, ktorú mu postupca fakturoval v lehote splatnosti jednotlivých faktúr, čím sa dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku. Žalovaný bol povinný zaplatiť kúpnu cenu v momente, keď mu právny predchodca žalobcu v súlade s kúpnyimi zmluvami umožnil nakladať s tovarom, resp. s dokladmi umožňujúcimi s tovarom nakladať. Súd preto žalobcovi priznal nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania z nezaplatených fakturovaných súm dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej-ktorej faktúry, do času zaplatenia peňažného záväzku, a to v rozsahu uvedeným v petite rozhodnutia prvoinštančného súdu.

10. K argumentu žalovaného spočívajúcemu v tvrdení, že s konateľom spoločnosti MK wood product s.r.o., t. j. postupcom, mali ústnu dohodu o zmene splatnosti záväzkov vyplývajúcich z ústne uzatvorených kúpnych zmlúv, súd prvej inštancie uviedol, že v súlade s koncepciou civilného sporového poriadku sa civilné sporové konanie riadi zásadou formálnej pravdy, t. z., že súd vychádza len z tých skutočností, ktoré strany sporu v konaní tvrdili. Žalovaný je povinný v rámci procesnej obrany uviesť také skutočnosti, ktorými vymedzí skutkový dej, na základe ktorého sa v konaní bráni, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu. Žalovaný je v konaní povinný tvrdiť také konkrétne skutočnosti, ktoré zakladajú zánik jeho povinnosti. Štatutár žalovaného v priebehu výsluchu na pojednávaní obsah dohody o odklade splatnosti, prípadne o zmene splatnosti záväzkov, ktoré sú predmetom konania vo veci a vyplývajú z jednotlivých ústne uzatvorených kúpnych zmlúv, nekonkretizoval. Súd preto návrh právneho zástupcu žalovaného prednesený na pojednávaní na výsluch štatutára právneho predchodcu žalobcu, konateľa spoločnosti MK wood product s.r.o. Martina Kalamára, ohľadne preukázania existencie dohody o splatnosti pohľadávok, t. j. cien za dodaný tovar podľa uzatvorených kúpnych zmlúv medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, zamietol. Zdôraznil, že žalovaný neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia o obsahu dohody a dohodnutých dátumoch splatnosti peňažného záväzku, vzhľadom na ktorú okolnosť súd prvej inštancie z dôkazného návrhu právneho zástupcu žalovaného nemal za zrejmé, ktoré konkrétne skutočnosti by mali byť z výpovede štatutára spoločnosti MK wood product s.r.o. v konaní preukázané.

11.

Súd prvej inštancie zamietol aj ďalší návrh právneho zástupcu žalovaného, prednesený rovnako na pojednávaní, na vykonanie dokazovania výsluchom relevantných osôb od postupcu a postupníka, ohľadne postúpenia pohľadávky. Zamietnutie návrhu súd zdôvodnil tým, že tento návrh je neurčitý, nakoľko nie je zrejmé, ktoré konkrétne osoby právny zástupca žalovaného navrhol v konaní vypočuť. Zdôraznil, že pokiaľ strana sporu navrhuje v konaní vypočuť svedkov, je nevyhnutné, aby tieto osoby riadne označila tak, aby sa dali stotožniť, rovnako je nevyhnutné, aby uviedla, ktoré jej skutkové tvrdenia majú byť výsluchom svedkov preukázané.

12. Postupom podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa zásady pomeru úspechu v konaní. Aj keď žalobca pred rozhodnutím vo veci zobral žalobu v časti o zaplatení sumy 24.849,74 eura späť a súd v tejto časti konanie zastavil, súd konštatoval, že žaloba bola podaná dôvodne, pretože k zaplateniu dlžnej sumy (okrem sumy 249,20 eura zaplatenej 18. septembra 2020), došlo až po začatí súdneho konania v čase, keď bol žalovaný so splnením peňažného záväzku v omeškaní, a to vzhľadom na splatnosť jednotlivých faktúr. Z uvedených dôvodov súd žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o konkrétnej výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

13. Na odvolanie žalovaného proti druhej a tretej výrokovej vete prvoinštančného rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP, Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 43Cob/76/2021-204 z 24. februára 2022, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil, argumentujúc v odôvodnení svojho rozhodnutia ustanoveniami § 409 ods. 1, § 447, § 448 ods. 1, § 450 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, ods. 2 a § 369c ods. 1 ObchZ.

14. Odvolací súd pri preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu zistil, že tento pri identifikácii žalobcu uviedol v záhlaví rozhodnutia nesprávne identifikačné číslo žalobcu, keď uviedol IČO 36 646 849, pričom z verejného výpisu z obchodného registra vyplýva IČO žalobcu 44 180 942. Zistenú zrejmu nesprávnosť vo výroku písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu opravil odvolací súd postupom podľa § 378 ods. 1 a § 224 CSP, citujúc zároveň uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“ alebo „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 206/2013.

15. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že oznámenie o postúpení pohľadávky z 2. novembra 2020 sa reálne nedostalo do dispozičnej sféry žalovaného, resp. že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal časový moment jeho doručenia. Odvolací súd poukázal na to, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne dôvodil skutočnosťou, že skutkové tvrdenie o tom, že postupca postúpenie pohľadávok žalovanému oznámil, a teda že žalovaný informáciou o postúpení pohľadávky nesporne disponoval, potvrdil vo svojej výpovedi štatutár žalovaného na pojednávaní súdu dňa 21. júna 2021. Okresný súd tiež správne skonštatoval, že oznámenie o postúpení pohľadávky bolo zaslané doporučenou poštovou zásielkou dňa 6. novembra 2020, zároveň, že v konaní nebolo sporné, a to na základe skutkového tvrdenia produkovaného žalobcom (v podaní z 8. februára 2021), že toto oznámenie bolo uložené na pošte v Detve 9. novembra 2020, pretože žalovaného nebolo možné zastihnúť v sídle jeho firmy. Odvolací súd poukázal ďalej na to, že žaloba bola doručená dlžníkovi 30. novembra 2020, ako to vyplýva z doručky na č. I. 35 spisu. Žalovaný tak najneskôr prevzatím žaloby bol upovedomený o skutočnosti, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu z pôvodného veriteľa žalovaného skutočne došlo. Najneskôr týmto časovým momentom potom voči nemu nadobudla účinnosť Zmluva o postúpení pohľadávky a najneskôr od tohto momentu bol povinný plniť svoj záväzok, ktorý bol predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky novému veriteľovi, a to žalobcovi. Poukázaním na § 524 a nasl. OZ odvolací súd konštatoval, že nie je podstatné poznať presný časový moment doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky, podstatné je, aby bolo v konaní preukázané, že o postúpení pohľadávky bol žalovaný informovaný skôr, než súd túto pohľadávku priznal žalobcovi. Konštatoval tiež, že Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi postupcom a postupníkom založila právo postupníka, aby mu bolo plnené nielen v rozsahu istiny, ale aj v rozsahu príslušenstva tak, ako to bolo výslovne uvedené v písomne uzavretej Zmluve o postúpení pohľadávky. Keďže uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávky sa oprávneným veriteľom stal postupník, teda žalobca, vzniklo mu hmotné právo na zaplatenie príslušenstva pohľadávky, ktoré bolo predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky. Voči žalovanému vznikla povinnosť plniť priamo postupníkovi, teda žalobcovi a nie už pôvodnému veriteľovi (postupcovi) momentom, kedy mu bolo oznámenie o postúpení pohľadávky doručené. I keď zo spisu nie je zrejмый presný dátum doručenia tejto informácie, mal zo spisu a z tvrdení samotného žalovaného odvolací súd za zrejмый, že informácia o postúpení pohľadávky mu doručená bola pred rozhodnutím súdu a že ju osobne konzultoval so štatutárnym orgánom pôvodného postupcu. Pred rozhodnutím súdu tak mal súd preukázanú skutočnosť, že nielen že došlo k postúpeniu pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávky z postupcu na postupníka, ale zároveň mal zo samotného tvrdenia žalovaného preukázanú skutočnosť, že žalovanému bolo v zmysle § 526 OZ postúpenie pohľadávky oznámené. Za správne odvolací súd vyhodnotil aj odôvodnenie okresného súdu poukazom na § 217 CSP, v zmysle ktorého je pre súd rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku, a preto posúdenie aktívnej vecnej legitímácie súd vykonáva ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, nie ku dňu podania žaloby. Keďže ku dňu vyhlásenia rozhodnutia bolo aj z výpovede štatutárneho orgánu žalovaného zrejмый, že žalovanému bolo postúpenie pohľadávky oznámené, ako aj, že mu toto oznámenie o postúpení pohľadávky potvrdil priamo štatutárny zástupca postupcu, okresný súd správne ustálil, že mal splnené všetky podmienky na to, aby mohol nárok priznať žalobcovi ako osobe, ktorá vstúpila do práv a povinností pôvodného veriteľa tým, že na neho prešli práva z postúpenej pohľadávky. Odvolací súd vyhodnotil rozhodnutie okresného súdu za súladné s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Cob/28/2020, ktorým žalovaný dôvodil vo svojom odvolaní, ako aj s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na ktoré žalovaný poukazoval, rovnako s rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06, pretože práve relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho založilo aktívnu legitímáciu žalobcu na vymáhanie postúpenej pohľadávky.

16. Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že pokiaľ v čase podania žaloby nebol žalobca aktívne legítimovaný na vymáhanie príslušenstva pohľadávky, mal súd preveriť túto skutočnosť v rámci skúmania splnenia procesných podmienok v zmysle ust. § 161 CSP, žalovanému pripomenul, že nerozlišuje medzi procesnou spôsobilosťou účastníka konania a aktívnou vecnou legítimáciou sporovej strany. Uviedol, že procesná spôsobilosť je spôsobilosť byť účastníkom konania a je jednou zo základných podmienok konania, ktoré súd preskúmava v zmysle § 161 CSP kedykoľvek

počas konania. Od procesných podmienok konania je nutné odlišiť vecnú legitímáciu sporových strán, ktorá však nie je predpokladom účasti v konaní, je len predpokladom úspešnosti v konaní. Vysvetlil, že aj subjekt, ktorý nie je aktívne vecne legítimovaný, sa môže stať sporovou stranou na strane žalobcu, pokiaľ však v konaní aktívnu vecnú legitímáciu nepreukáže, procesným následkom takéhoto stavu musí byť zamietnutie jeho žaloby.

17. Zhŕnúc vyššie uvedené, odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie okresného súdu nebolo v rozpore s nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 403/03, na ktorý poukazoval žalovaný, pretože premisa, že o postúpení pohľadávky je možné žalovaného informovať aj v doručení žaloby, rovnako ako zásada, že aktívna vecná legitímácia sa posudzuje až k momentu rozhodnutia súdu, je v súlade s ustálenou aplikačnou praxou všeobecných súdov Slovenskej republiky. K argumentom uvádzaným žalovaným s odkazom na doktrínálne výklady, odvolací súd poznamenal, že doktrínálny výklad predstavuje odborný právny názor súkromných osôb, prípadne vedeckých inštitúcií, ktorý však nie je pre súd záväzný. Zároveň poznamenal, že komentár k Civilnému sporovému poriadku, ktorým dôvodil žalovaný v odvolaní, nie je v rozpore s postupom okresného súdu, ktorý vychádzal zo stavu, ktorý existoval v čase vyhlásenia rozsudku.

18. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu svojich procesných práv žalovaný namietol zamietnutie návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom „relevantných osôb od postupcu a postupníka, resp. žalobcu ohľadne postúpenia pohľadávky“. Žalovaný navrhol vykonanie dôkazov už vo svojom písomnom vyjadrení z 25. marca 2021, kedy výslovne uviedol, že za účelom ozrejmenia skutkového stavu navrhuje primárne vykonať výsluch konateľa žalovaného Mgr. Miloša Střelca, ktorého účasť na súdnom pojednávaní zabezpečí žalovaný. Súčasne navrhol vypočuť aj relevantné osoby od postupcu, ako aj postupníka, aby boli dostatočne objasnené skutkové okolnosti danej veci. Žalovaný v citovanom písomnom vyjadrení uviedol, že v záujme právnej istoty označuje aj všetky tzv. implicitné dôkazy, ktoré vyplývajú z dokazovania (najmä výpovedí účastníkov konania a svedkov). Iné písomné návrhy na vykonanie dokazovania pred pojednávaním konaným dňa 21. júna 2021 zo strany žalovaného súdu doručené neboli. Právny zástupca žalovaného až na pojednávaní konanom 21. júna 2021 navrhol v konaní ešte vypočuť štatutára právneho predchodcu žalobcu - spoločnosti MK wood product s.r.o., a to Martina Kalamára. K postupu a vyjadreniam žalovaného na pojednávaní prvoinštančného súdu odvolací súd uviedol, že v danom prípade došlo zo strany žalovaného k nesprávnemu pochopeniu procesných pravidiel nastavených

pre postup pri uplatňovaní prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Poukazom na § 153 ods. 1 CSP uviedol, že žalovaný už v odpore, resp. najneskôr vo vyjadreniach k žalobe musí uviesť skutkové tvrdenia, ktoré slúžia na podporu jeho argumentu, že žalobcovi nárok voči nemu nevznikol. So skutkovými tvrdeniami je zároveň povinný navrhovať aj dôkazné prostriedky, ktorými preukáže pravdivosť svojich skutkových tvrdení.

19. Odvolací súd uviedol, že v prípade Mgr. Miloša Střelca, konateľa žalovaného, nešlo o vykonanie dôkazu výpoveďou svedka, pretože išlo o vyjadrenie sa sporovej strany v konaní. Pokiaľ mal žalovaný záujem na vypočutí ďalších osôb v pozícii svedkov, konkrétne osoby Martina Kalamára ako štatutárneho zástupcu právneho predchodcu žalobcu (postupcu), mohol ho identifikovať menom a priezviskom, keďže už v čase vypracovania písomného podania z 25. marca 2021 nepochybne poznal identitu štatutárneho zástupcu postupcu. Rovnako pokiaľ mal za to, že osobami relevantnými pre objasnenie okolností postúpenia pohľadávky boli ďalšie konkrétne fyzické osoby, mal ich špecifikovať nezameniteľne tak, aby súd bol schopný identifikovať navrhovaných svedkov. Odvolací súd mal za to, že všeobecné vyjadrenie „relevantné osoby od postupcu, ako aj postupníka, resp. žalobcu“ posúdil okresný súd správne ako nedostatočne určité. Zdôraznil, že súd nie je povinný tipovať a hádať, ktoré osoby sú podľa názoru žalovaného osobami „relevantnými“ pre objasnenie okolností postúpenia pohľadávky. Na rozdiel od konania fyzickej osoby totiž právnická osoba môže konať viacerými fyzickými osobami a pre postúpenie pohľadávky môže byť relevantné nielen vyjadrenie štatutárneho orgánu, ale napr. aj zamestnancov na úseku ekonomickom, finančnom, účtovnom a pod. Je preto povinnosťou sporovej strany pri navrhovaní dôkazov, aby tieto identifikovala dostatočne, jasne a presne.

20. Vo vzťahu k vypočutiu štatutárneho zástupcu žalobcu odvolací súd uviedol, že opäť nejde o označenie svedka, ale o výpoveď sporovej strany. Zdôraznil, že žalobca nie je povinný vo veci vypovedať a pokiaľ sa uspokojil so svojim zastupovaním prostredníctvom právneho zástupcu, nebolo jeho povinnosťou zúčastniť sa pojednávania. Uviedol tiež, že sporové strany v princípe nemajú zákonnú povinnosť zúčastniť sa na pojednávaní, ak sa však na pojednávaní nezúčastnia, riskujú, že nebudú schopné reagovať na vyjadrenia druhej sporovej strany, ktorá je na pojednávaní prítomná, a tým znášajú riziko neúspechu v spore. Pokiaľ sa riadnym spôsobom z neúčasti na pojednávaní neospravedlnia, zároveň znášajú riziko návrhu vyhlásenia rozsudku pre zmeškanie. Je preto vecou každej sporovej strany, aby sa rozhodla, či má alebo nemá záujem zúčastniť sa pojednávania. V danom prípade je stanovisko žalobcu dostatočne zrejmé z jeho písomných vyjadrení, preto pre pokračovanie v spore nebolo nevyhnutné, aby osobne tieto písomné vyjadrenia interpretoval priamo štatutárny orgán žalobcu, keďže bol riadne právne zastúpený.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatoval, že okresný súd postupoval správne, ak rešpektoval princíp hospodárnosti konania a pojednávania nariadené na deň 21. júna 2021 v súvislosti s návrhom žalovaného na dopočutie štatutárneho zástupcu postupcu, Martina Kalamára, neodročil, pretože návrh na vypočutie jeho osoby bol predložený až na pojednávaní, nie v predchádzajúcich písomných vyjadreniach. Vykonanie takéhoto dôkazu by vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu, naviac žalovaný bližšie neidentifikoval, k akej konkrétnej skutkovej okolnosti vypočutie Martina Kalamára navrhuje, keďže údajná dohoda o odklade splatnosti, ktorou žalovaný argumentoval, nebola bližším spôsobom špecifikovaná a vymedzená. Naopak, z listinných dôkazov predložených žalobcom vyplývalo, že postupca konajúci prostredníctvom Martina Kalamára previedol na žalobcu pohľadávku vrátane príslušenstva, čo je v rozpore s nepreukázaným tvrdením žalovaného, že v rozsahu príslušenstva bola uzavretá dohoda medzi žalovaným a postupcom o tom, že toto platí povinný nie je. Argumentáciu žalovaného, že v predchádzajúcom obchodnom styku si postupca

so žalovaným úroky z omeškania odpúšťali, považoval odvolací súd za irelevantnú, tvrdiac, že predmetom konania je konkrétny právny vzťah, v prípade ktorého nebolo preukázané, že by pohľadávka z obchodného styku obsahovala iba istinu bez príslušenstva. Dôvody, pre ktoré okresný súd nevypočul svedka Kalamára, ani iné osoby, boli podľa názoru odvolacieho súdu v rozhodnutí okresného súdu jasne odôvodnené. S poukazom na uvedené mal odvolací súd za to, že právo žalovaného na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré namietal v odvolaní v súvislosti so zamietnutím vykonania ďalšieho dokazovania, porušené nebolo. K vykonaniu dôkazu výsluchom odvolací súd zdôraznil, že je nutné objasniť, k čomu výsluch bude vykonaný, pretože o vykonaní navrhovaných dôkazov rozhoduje súd; tento vykonáva iba tie dôkazy, ktoré sú relevantné vo vzťahu k prejednávanej veci a sporové strany nemajú automaticky nárok na vykonanie každého dôkazu, ktorý navrhnu. Vzhľadom na uvedené súd musí disponovať informáciou, akým spôsobom navrhovaný dôkaz môže prispieť k objasneniu skutkového stavu tvrdeného sporovými stranami.

22. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd pri preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie nezistil také jeho procesné pochybenie, ktoré by viedlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Poukazom na ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu iba v rozsahu podstatných dôvodov uvedených v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Pokiaľ sa súd prvej inštancie s niektorými námietkami žalovaného v napadnutom rozhodnutí nezaoberal, vysporiadal sa s nimi odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný.

23. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. marca 2022.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 273 - 279), vyvodzujúc jeho prípustnosť z dôvodov podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu č. k. 43Cob/76/2021-204 z 24. februára

2022 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

25. Žalovaný konajúcim súdom v dovolaní vytkol, že nedostatočne zisťovali skutkový stav veci, hoci zároveň tvrdí, že si je vedomý, že dovolací súd nie je súdom skutkovým. Tvrdí však, že v dôsledku neustálenia momentu doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému, napriek jeho opakovaným apeláciám, súdy zmarili možnosť zistenia skutkového stavu, v dôsledku ktorej okolnosti dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a existencie úrokov z omeškania.

26. Žalovaný tvrdí, že súdy postupovali v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v R 119/2003, podľa ktorého „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.“, ktorý názor zastáva aj autor Veľkého komentára k Občianskemu zákonníku (Fekete I. Občiansky zákonník 2. Veľký komentár, Bratislava, Eurokódex, 2011, s. 1512). Poukazom na uvedené žalovaný tvrdí, že v čase podania žaloby žalobca nemohol byť aktívne legitimovaný subjekt na podanie žaloby, keďže deň podania žaloby sa zhoduje s dňom odoslania oznámenia o postúpení pohľadávky, teda v čase podania žaloby žalovaný nemohol vedieť, že k postúpeniu pohľadávky došlo (v konaní nebolo preukázané kedy a vôbec, či bolo oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanému zo strany postupcu doručené). Žaloba tak podľa tvrdenia žalovaného bola podaná predčasne, pričom v čase vydania platobného rozkazu bola podaná aj nedôvodne. Žalovaný ešte pred tým, ako sa dozvedel o postúpení pohľadávky, túto postupcovi uhradil, z ktorého dôvodu došlo k zániku istiny.

27. Predčasnosť podania žaloby žalovaný odôvodňuje aj existenciou dohody medzi konateľom postupcu a žalovaným týkajúcej sa odkladu splatnosti, ako aj zaužívanej obchodnej zvyklosti ohľadom vzájomného odpustenia si prípadných úrokov z omeškania a iných sankcií. Z tohto dôvodu má žalovaný za to, že žalobca nemohol byť posúdený ako aktívne vecne legitimovaný subjekt ani v časti uplatnených úrokov z omeškania, argumentujúc ustanovením § 516 OZ, podľa ktorého účastníci môžu dohodou meniť vzájomné práva a povinnosti. Práve predmetná dohoda o odklade splatnosti zakladala zmenu v časti dojednaní splatnosti faktúr, ktorá okolnosť má podľa žalovaného vplyv aj na plynutie úrokov z omeškania. Tým, že súd sa existenciou dohody, ktorá menila pôvodný záväzok medzi postupcom a žalovaným, nezaoberal, dospel podľa žalovaného k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutkového stavu a v konečnom dôsledku nesprávnemu právnemu posúdeniu vzniku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to nielen v otázke istiny, ale aj úroku z omeškania. Žalobca nemohol byť podľa tvrdenia žalovaného nositeľom hmotného práva, pretože nemohlo na neho prejsť príslušenstvo pohľadávky, keďže na základe dohody medzi postupcom a žalovaným príslušenstvo pohľadávky ani nevzniklo. Možnosť preukázania existencie takejto dohody súd podľa žalovaného zmaril zamietnutím návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom konateľa postupcu, kedy súd „prílišnou“ snahou rozhodnúť v rámci prvého pojednávania, uprednostniac rýchlosť konania pred jeho kvalitou, zmaril možnosť realizácie ďalších prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany žalovaného. Tým, že sa na pojednávanie prvoinštančného súdu nedostavil ani samotný žalobca (iba jeho právny zástupca), žalovaný nedostal možnosť vykonať výsluch sporovej strany. Argumentujúc tvrdeným nevysporiadaním sa s uvedenými námietkami v rozhodnutiach konajúcich súdov, tak odvolacieho, ako aj súdu prvoinštančného, žalovaný namietol nedostatok ich riadneho odôvodnenia, majúci za následok ich nepreskúmateľnosť, ktorá okolnosť zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

28. V ďalšej časti dovolania, nesúhlasiac s odôvodnením odvolacieho súdu ohľadne uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku, žalovaný súdom vytkol ich formalistický prístup k ním vzneseným návrhom na vykonanie dokazovania, ktorým postupom odňali jeho osobe možnosť kontradiktórneho procesu. Žalovaný poukázal na to, že už v písomnom podaní zo dňa 25. marca 2021 označil všetky implicitné dôkazy, ktoré vyplývajú z dokazovania. Následne právny zástupca žalovaného na pojednávaní prvoinštančného súdu uviedol, že ak bude sporná skutočnosť ohľadne dohody medzi žalovaným a postupcom týkajúca sa odkladu splatnosti, žalovaný je pripravený túto skutočnosť

verifikovať a za týmto účelom navrhol vypočutie konateľa spoločnosti MK wood product s.r.o., Martina Kalamára, rovnako navrhol vypočutie samotného žalobcu ako sporovej strany. Predmetné výsluchy však realizované neboli (vo vzťahu k osobe konateľa postupcu z dôvodu, že návrh na vypočutie jeho osoby v podaní z 25. marca 2021 nebol dostatočne určitý a vo vzťahu k osobe žalobcu z dôvodu, že nebol prítomný na pojednávaní a za účelom jeho výsluchu súd pojednávanie neodročil). Podľa žalovaného, najskôr je potrebné zistenie, aké skutočnosti sú pre súd sporné a ako súd vec predbežne právne posúdil a až následne je možné efektívne navrhovať dôkazy, aby sa odstránila spornosť tohto tvrdenia. Tým, že súdy nesprávne vyhodnotili dôležitosť výpovede konateľa postupcu, neprihliadli na okolnosti predchádzajúce uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, vrátane okolností majúcich dopad nielen na istinu, ale aj na úroky z omeškania, a teda ktoré mali priamy následok na posúdenie merita veci. Žalovaný má za to, že zamietnutím návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom konateľa postupcu, sa súd sám diskvalifikoval z dostatočného zistenia skutkového stavu veci, keď vylúčil kľúčový dôkaz, ktorý by objasnil okolnosti dohody medzi konateľom postupcu a žalovaným ohľadom odkladu splatnosti pohľadávky, čo v konečnom dôsledku vyústilo do nedostatočného a neúplného zistenia skutkového stavu súdom, ako aj do nesprávneho právneho posúdenia veci. Tým, že súdy nevyhodnotili, že práve predmetná dohoda o odklade splatnosti mala byť pre konanie kľúčová, najmä pri posúdení začiatku plynutia úrokov z omeškania, podľa žalovaného závažným spôsobom porušili jeho právo na spravodlivý súdny proces.

29. Napokon žalovaný odvolaciemu súdu vytkol nevysporiadanie sa s prípadnou správnosťou, resp. nesprávnosťou výroku prvoinštančného súdu o náhrade trov konania, proti ktorému podal tiež odvolanie, len v bode 13. odôvodnenia svojho rozsudku všeobecne zreferoval, že okresný súd rozhodol podľa zásady pomeru úspechu. Žalovaný je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval zásadu pomeru úspechu v spore. Tvrdí, že v predmetnom spore mal prevažujúci úspech žalovaný, a to v rozsahu istiny 24.849,74 eura, ktorú sumu uhradil ešte pred tým, ako sa dozvedel, že nejaká žaloba na súd bola podaná, rovnako ešte pred dorúčením platobného rozkazu. O existencii sporu sa žalovaný dozvedel až dorúčením platobného rozkazu dňa 30. novembra 2020, pričom k úhrade istiny došlo dňa 27. novembra 2020. Z tohto dôvodu mu mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. V dôsledku toho, že odvolací súd sa s výrokom prvoinštančného súdu o trovách konania, ako aj otázkou relevancie dohody medzi postupcom a žalovaným o odklade splatnosti faktúr, ako otázkou kľúčovou pre posúdenie existencie úrokov z omeškania, nevysporiadal, je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v časti o trovách konania, podľa žalovaného nepreskúmateľné, a teda arbitrárne.

30. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním z 12. januára 2023 (č. l. 381 - 382). Stotožňujúc sa so závermi konajúcich súdov, vyslovenými v ich rozhodnutiach, žalobca navrhol dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Písomné vyjadrenie žalobcu zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP žalovanému, ktorý zotrval na dôvodnosti svojho dovolania, a ktoré vyjadrenie (z 27. januára 2023 na č. l. 394 spisu) súd zaslal opäť žalobcovi. Ďalšie vyjadrenia sporových strán nenasledovali.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

32. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa (nižšej inštancie), sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania

pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

33. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

34. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

35. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod, a to nielen vo vzťahu k ustanoveniu § 420 CSP, posudzovanému v tomto konkrétnom prípade, ale aj vo vzťahu k ustanoveniu § 421 CSP (§ 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 8. júna 2017).

36. V danom prípade žalovaný (ďalej tiež ako „dovolateľ“) namietal, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

37. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR z 21. januára 2021 č. k. II. ÚS 120/2020, pod pojmom „nesprávny procesný postup súdu“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, je potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany.

38. Dôvodiac prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolateľ namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, nedôvodné zamietnutie ním navrhnutých dôkazov, súčasne nesprávne rozhodnutie o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k všetkým uplatneným námietkam dovolateľ konajúcim súdom vytkol nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí pre nedostatočné zdôvodnenie pre vec relevantných okolností.

39. Námietku absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v čase podania žaloby na súd dovolateľ

uplatnil v rámci námietky o neúplnom zistení skutkového stavu veci a nesprávnom posúdení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a existencie úrokov z omeškania, v dôsledku nepreukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky jeho osobe, hoci, ako sám tvrdí, je si vedomý toho, že dovolací súd nie je súdom skutkovým. Žalovaný teda dovolanie v tejto časti síce formálne odôvodnil procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, z textu (obsahu) jeho dovolania v dotknutej časti (§ 124 ods. 1 CSP) je bezpochyby zrejmé, že nesúhlasí s úvahami a skutkovými závermi konajúcich súdov ohľadne ustálenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný namietá nesprávnosť skutkových zistení odvolacím súdom (i súdom prvej inštancie), ktoré uzavreli, že pred rozhodnutím vo veci mali preukázanú nielen tú skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky na základe zmluvy došlo, ale mali preukázané aj to, že postúpenie žalovanej pohľadávky žalovanému oznámené bolo, pričom táto informácia mu bola doručená pred rozhodnutím súdu. Na základe týchto skutkových záverov potom konajúce sudy dospeli k právnomu záveru, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie nielen samotnej postúpenej pohľadávky, ale i jej príslušenstva, ktoré bolo predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky. Nedostatočné zistenie skutkového stavu veci žalovaný namietol aj v dôsledku nevykonania ním navrhnutých dôkazov, tvrdiac, že ich nevykonaním (resp. ich zamietnutím) sudy rezignovali na zisťovanie otázky kľúčovej pre posúdenie existencie úrokov z omeškania.

40. Vo vzťahu k vyššie uvedenému dovolací súd upozorňuje, že tvrdením o nesprávne, resp. neúplne zistených skutkových okolnostiach, dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, hoc by ho aj subsumoval pod ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, odôvodniť nemožno.

41. Ako správne uviedol samotný dovolateľ, dovolací súd nie je súdom skutkovým. Skutkové závery, namietané žalovaným v dovolaní, nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, kritériu uvedenému v § 420 (ani § 421 ods. 1) CSP, významovo nezodpovedajú. Na okraj uvedeného dovolací súd tiež poznamenáva, že i správnosť právneho posúdenia súdom nižšej inštancie by mohol preskúmať len na základe dovolania s dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP (za predpokladu jeho prípustnosti a formulovania právnej otázky), ktoré však dovolateľ z tohto dôvodu nepodal, preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia v tomto prípade zaoberať nemohol.

42. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ ďalej vytkol nepreskúmateľnosť, a teda arbitrárnosť rozhodnutí konajúcich súdov. Namietol, že konajúce sudy sa nevysporiadali so špecifickými otázkami, ktoré vzniesol vo vzťahu k posudzovaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nedostatočne odôvodnili proces dokazovania vo vzťahu k otázke relevancie dohody medzi postupcom a žalovaným o odklade splatnosti faktúr, majúcej vplyv na posúdenie existencie úrokov z omeškania, napokon, že sa odvolací súd nevysporiadal s dovolateľom napadnutým výrokom prvoinštančného súdu ohľadom trov konania.

43. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

44. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho

rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

45. Dovolací súd po preskúmaní obidvoch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie, vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí obsahuje, a preto ho možno považovať za ústavne akceptovateľný.

46. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, keď z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania (strany sporu) a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností sporových strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia.

47. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania bola (pôvodne) žaloba o zaplatenie istiny 24.849,74 eura, doručená pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica 11. novembra 2020 (č. l. 1 a nasl. spisu), ktorý dňa 23. novembra 2020 vydal platobný rozkaz č. k. 63Cb/142/2020-32, ktorým menovaný okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu sumu 24.849,74 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo súm a v lehotách špecifikovaných v predmetnom platobnom rozkaze. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor (č. l. 37 a nasl. spisu) spolu s námietkou miestnej nepríslušnosti označeného prvoinštančného súdu. Na jej základe Okresný súd Banská Bystrica spis v zmysle § 43 ods. 1 CSP v spojení s § 41, § 13, § 15 ods. 1 CSP, postúpil Okresnému súdu Zvolen (č. l. 62), zároveň o postúpení upovedomil právnych zástupcov žalobcu aj žalovaného (č. l. 58, doručenky na č. l. 59, 60 spisu).

48. Z obsahu spisu ďalej vyplýva (ktoré skutočnosti sporové strany v priebehu konania nerozporovali), že žalovaný dňa 18. septembra 2020 sčasti uhradil 249,20 eura, následne, dňa 27. novembra 2020, t. j. po podaní žaloby a vydaní platobného rozkazu, uhradil 24.600,54 eura. Žalobca preto dňa 8. februára 2021 zobral žalobu v časti istiny 24.849,74 eura späť; predmetom konania tak ostalo rozhodovanie súdu o nároku žalobcu na zaplatenie zákonného úroku z omeškania.

49. Zo spisu je ďalej zrejmé, že zmluvou o postúpení pohľadávky z 2. novembra 2020 (č. l. 17) spoločnosť MK wood product s.r.o. ako postupca postúpila na postupníka - žalobcu, pohľadávku 24.849,74 eura. Oznámenie o postúpení pohľadávky z rovnakého dňa, t. j. z 2. novembra 2020 (č. l. 19) bolo odoslané postupcom žalovanému 6. novembra 2020 (podací lístok na č. l. 20 spisu). Žalovaný v konaní (tak prvoinštančnom, ako aj odvolacom) súdom vytýkal, že žalobca nemohol byť posúdený ako aktívne vecne legitimovaný subjekt, vo vzťahu k istine preto, lebo žalovanému nebolo preukázateľne doručené písomné oznámenie o postúpení pohľadávky a vo vzťahu k príslušenstvu preto, lebo medzi konateľom postupcu a žalovaným existovala dohoda o odklade splatnosti faktúr, ktorú okolnosť ale súdy nezistovali, rovnako neprihliadli na zaužívanú obchodnú zvyklosť medzi nimi ohľadne vzájomného odpustenia si prípadných úrokov z omeškania a iných sankcií, ktorá okolnosť mala byť preukázaná výsluchom žalovaným navrhnutých (ale súdom zamietnutých) osôb.

50. Po oboznámení sa s rozsudkom prvoinštančného súdu má dovolací súd za to, že tento sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré viedli k vyhovneniu žalobcovmu návrhu (resp. k zastaveniu konania v časti o zaplatenie sumy 24.8749,74 eura na základe späťvzatia žaloby žalobcom v dôsledku uhradenia istiny žalovaným pôvodnému veriteľovi), zamerajúc sa v ďalšom na zistenie opodstatnenosti žalobcovho nároku na zaplatenie úrokov z omeškania ako príslušenstva pohľadávky. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa v jeho dovolaní, že súd prvej inštancie nevzal

do úvahy ním vznesené námietky a tvrdenia. Dovolací súd má za to, že prvoinštančný súd sa nimi dostatočne a jasne vysporiadal. Odpovedal na námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie ku dňu podania žaloby, keď vysvetlil, aj odkazom na relevantné ustanovenie zákona (§ 217 ods. 1 CSP), že súd rozhoduje na základe stavu platného ku dňu vydania rozhodnutia, kedy mal jednoznačne preukázané, že žalobca je veriteľom pohľadávky. Vysvetlil, že právne účinky postúpenia pohľadávky nastávajú priamo uzavretím zmluvy, že oznámenie postúpenia pohľadávky je z hľadiska účinkov postúpenia irelevantné a že podstatným v konaní bolo preukázanie, že oznámenie o postúpení pohľadávky sa do dispozičnej sféry žalovaného dostalo ešte pred tým, ako súd vo veci rozhodol. Odvolací súd na doplnenie uviedol, že nie je podstatné poznať presný časový moment doručenia tohto oznámenia žalovanému (ktorý vzniesol námietku nevysporiadania sa s touto okolnosťou súdmi), podstatným je preukázanie, že o postúpení bol žalovaný informovaný skôr, než súd pohľadávku žalobcovi priznal, pričom konkretizoval okolnosti, ktoré túto okolnosť preukazovali. Súd (resp. súdy) mali teda aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu nepochybne preukázanú. Aj dovolací súd zdôrazňuje, že vecnou legitímáciou sa rozumie hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Otázku, či žalobca bol v spore aktívne legitimovaný, t. j. či bol nositeľom tvrdeného hmotného práva a či správne označil osobu - nositeľa tvrdenej povinnosti, teda či ním označený žalovaný bol v spore naozaj pasívne legitimovaný, rieši súd až v samom závere konania. Až z meritórneho rozhodnutia vyplynie autoritatívny záver o otázke vecnej legitímácie účastníkov konania. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní je dôvodom na zamietnutie návrhu na začatie konania meritórnym rozhodnutím. Ohľadne uvedeného odvolací súd správne doplnil, že je potrebné rozlišovať medzi aktívnou vecnou legitímáciou sporovej strany a procesnou spôsobilosťou účastníka konania. Navyše posúdenie správnosti záveru o aktívnej/pasívnej vecnej legitímácii v spore je otázkou správnosti právneho posúdenia veci, ktorú však (ako už bolo uvedené) nie je možné v rámci dovolania podaného z dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP preskúmať (pripadalo by to do úvahy len na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP a za súčasného splnenia predpokladu jeho procesnej prípustnosti).

51. Súd prvej inštancie sa rovnako dostatočným, pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom vysporiadal s okolnosťami, z ktorých vychádzal pri priznaní nároku na úroky z omeškania žalobcovi, vysvetliac, že príslušenstvo prechádza na postupníka spolu s pohľadávkou, a to v stave a v rozsahu, v akom sa nachádza v čase účinnosti cesie. Vysporiadal sa aj s argumentom žalovaného založenom na tvrdení o existencii ústnej dohody medzi konateľom postupcu a žalovaným o zmene splatnosti záväzkov vyplývajúcich z ústne uzatvorených kúpnych zmlúv, ohľadne ktorej okolnosti na pojednávaní prvoinštančného súdu, konanom dňa 21. júna 2021, navrhol vypočutie štatutára právneho predchodcu žalobcu, a to konateľa spoločnosti MK wood product s.r.o., Martina Kalamára, a ešte skôr, v písomnom podaní zo dňa 25. marca 2021 (č. 1 82 - 83 spisu), navrhol vypočutie relevantných osôb od postupcu a postupníka, ktorých výsluch súd prvej inštancie na pojednávaní zamietol, vysvetliac v odôvodnení svojho rozsudku dôvody, pre ktoré tak urobil.

52. Za účelom vyhodnotenia námietky žalovaného týkajúcej sa neúplného zistenia skutkového stavu v dôsledku nedostatočného vykonania dokazovania súdom prvej inštancie, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie uvedené v bodoch 39. - 41. tohto rozhodnutia, a preto námietkou týkajúcou sa vykonania dokazovania sa zaoberal ďalej len z pohľadu námietky dovolateľa o nedostatočnosti dôvodov týkajúcich sa zamietnutia vykonania niektorých dôkazov a z pohľadu prípadnej nesprávnosti procesného postupu súdu v procese dokazovania, ktorým malo dôjsť podľa dovolateľa k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd sa oboznámil s obsahom predloženého spisu a zistil, že dokazovanie v posudzovanej veci bolo vykonané v súlade s ustanoveniami § 132 ods. 1, § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP [podľa ktorého na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie (a teda aj označené ustanovenia)].

53. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v písomnom podaní z 25. marca 2021 (č. 1. 82 - 83 spisu) za účelom ozrejmenia skutkového stavu navrhol primárne vykonať výsluch konateľa žalovaného Mgr. Miloša Střelca, ktorého účasť na súdnom pojednávaní žalovaný zabezpečí (bod 9. podania), zároveň v bode 10. písomného podania navrhol vypočúť relevantné osoby od postupcu a postupníka (žalobcu),

aby boli dostatočne objasnené skutkové okolnosti danej veci. Napokon, v bode 11. podania, v záujme právnej istoty označil aj všetky tzv. implicitné dôkazy, ktoré vyplynú z dokazovania, keďže nevie a nemôže predpokladať, ako sa dokazovanie vyvinie a čo bude výsledkom výsluchov, ktoré doposiaľ realizované neboli. Na pojednávaní konanom 21. júna 2021, súd prvej inštancie vykonal výsluch štatutára žalovaného, Miloša Střelca, následne právny zástupca žalovaného priamo na pojednávaní navrhol vypočúť štatutára právneho predchodcu žalobcu, a to spoločnosti MK wood product s.r.o., Martina Kalamára. Nepripustenie výsluchu Martina Kalamára súd prvej inštancie zdôvodnil tým, že z dôkazného návrhu súd nemal za zrejmé, ktoré skutočnosti by mali byť z jeho výpovede preukázané (bod 42. rozsudku), rovnako návrh na výsluch „relevantných osôb od postupcu a postupníka“ vyhodnotil súd prvej inštancie za neurčitý, nakoľko z neho nie je zrejmé, ktoré osoby žalovaný navrhol, a ktoré skutkové tvrdenia majú byť výsluchom svedkov preukázané (bod 43. rozsudku). K zamietnutiu návrhov na vykonanie dokazovania sa vyjadril aj odvolací súd v bodoch 63. až 67. svojho rozsudku doplniac zdôvodnenie prvoinstančného súdu o princíp hospodárnosti konania, keď zdôvodnil, prečo okresný súd neodročil pojednávanie, na ktorom žalovaný navrhol dopočutie štatutárneho zástupcu postupcu Martina Kalamára. Odvolací súd doplnil odôvodnenie rozsudku prvoinstančného súdu aj o zdôvodnenie, prečo nebolo nevyhnutné, aby bol na pojednávaní prítomný a vypočutý osobne žalobca (jeho štatutárny zástupca), ktorého výsluch žalovaný tiež navrhol.

54. Zhrnúc vyššie opísané skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu má dovolací súd za to, že dokazovanie na súde prvej inštancie bolo vykonané spôsobom zodpovedajúcim Civilnému sporovému poriadku. Z § 191 ods. 1 CSP vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj strany nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04), čo v posudzovanom prípade splnené bolo. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že dôvodom, pre ktorý za správny vzhliadol postup prvoinstančného súdu, majú za to, že neprihliadnutie na dôkaz navrhnutý právnym zástupcom na pojednávaní nie je možné vyhodnotiť ako pochybenie súdu, je uplatnenie zásady koncentrácie konania (§ 153 CSP), ktorej účelom a zmyslom je prispieť k rýchlosti konania, motivujúc strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. O tejto okolnosti bol žalovaný riadne poučený, a to v uznesení súdu prvej inštancie č. k. 7Cb/1/2021-79 z 19. februára 2021, ktoré mu bolo doručené cestou jeho právneho zástupcu 11. marca 2021 (doručenka na č. l. 81 spisu). Žalovaný si preto musel byť vedomý procesnoprávných sankcií v podobe neúčinnosti (neskôr) vzneseného procesného úkonu, o to viac, že už v konaní pred súdom prvej inštancie bol zastúpený advokátom, u ktorého je predpoklad, že prichádza do styku so súdnym konaním, poznajúc jeho procesné „pravidlá“, a teda, že zabezpečí, aby strana, ktorú zastupuje, neutrpela na svojich právach.

55. Vo vzťahu k vyššie uvedenej povinnosti súdu primeraným spôsobom reagovať na všetky procesné úkony sporových strán, dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy (tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací), vykonané dôkazy (resp. dôvod ich nevykonania) dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, a teda ich rozsudky nemožno považovať za nedostatočné ani v týchto ich častiach, keďže zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia spĺňajú aj vo vzťahu k procesu dokazovania v predmetnom konaní, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP), pričom obe rozhodnutia je potrebné brať do úvahy ako vzájomne súvisiaci celok.

56. Žalovaný napokon osobitne namietol nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k jeho odvolaniu proti výroku prvoinstančného súdu ohľadne trov konania. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 7Cb/1/2021-123 z 21. júna 2021, tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, v bode 48. rozsudku zdôvodniac, že o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady pomeru úspechu v konaní. Vysvetlil, že aj keď

žalobca pred rozhodnutím vo veci zbral žalobu v časti o zaplatení sumy 24.849,74 eura späť a súd v tejto časti konanie zastavil, je zrejmé, že žaloba bola podaná dôvodne, nakoľko, okrem sumy 249,20 eura zaplatenej 18. septembra 2020, došlo k zaplateniu dlžnej sumy 24.600,54 eura po začatí súdneho konania (dňa 27. novembra 2020, t. j. po vydaní platobného rozkazu z 23. novembra 2020, vzhľadom na ktorú okolnosť nezodpovedá skutočnému stavu veci tvrdenie žalovaného v bode 6. dovolania, že žaloba v čase vydania platobného rozkazu bola podaná nedôvodne). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že žalovaný bol s plnením peňažného záväzku, vzhľadom na splatnosť jednotlivých faktúr, v omeškaní. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie (č. l. 170 - 174), a to proti jeho druhému, aj tretiemu výroku, pričom dôvody odvolania proti výroku o trovách konania, osobitne bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd rozsudkom č. k. 43Cob/76/2021-204 rozsudok súdu prvej inštancie v druhej a tretej výrokovej vete ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil s tým, že v bode 69. svojho rozsudku výslovne konštatoval, že v zmysle § 380 ods. 1 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní, z dôvodu ktorého odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal iba v rozsahu podstatných dôvodov uvedených v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Dovolací súd na tomto mieste dáva do pozornosti ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého odvolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. V dôvodovej správe k predchádzajúcemu procesnému predpisu (Občianskemu súdnemu poriadku), ktoré závery sú aplikovateľné aj na súčasný procesný kódex - Civilný sporový poriadok, sa uvádza, že citovaným ustanovením sa reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa (prvej inštancie), kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom (sporovým stranám) známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Pod vyššie konštatované možno subsumovať postup odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie ohľadne trov konania. Dovolenie žalovaného je preto aj v tejto časti nedôvodné, pretože namietané porušenie procesného postupu, resp. dôvodov rozhodnutia, dovolací súd nezistil. Dovolací súd navyše zdôrazňuje záver vyplývajúci z ustálenej judikatúry ústavného súdu o tom, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinstančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

57. Sumarizujúc vyššie uvedené, nemožno rozsudok odvolacieho súdu, ani rozsudok súdu prvej inštancie, považovať za arbitrárny, ako to tvrdí žalovaný v dovolaní, a teda ktoré by v konečnom dôsledku bolo považované za ústavne nekonformné, pretože, ako dovolací súd uviedol vyššie k jednotlivým námietkam sú obidve vo veci vydané rozhodnutia dostatočne preskúmateľné. Dovolací súd považuje za významné zdôraznenie judikatúrou ústavného súdu konštatovaného stavu, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, je napokon nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalovanému obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

58. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom (ani súdom prvej inštancie) k dovolateľom namietanej procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, a zároveň aj prípustnosť dovolania, nedošlo. Najvyšší súd Slovenskej

republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

59. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania úspešného žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP) po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

60. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.